

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. S. T., narozen X,
státní příslušník X
bytem X,
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2024 č. j. OAM-1368/BA-BA07-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 12. 2024 č. j. OAM-1368/BA-BA07-HA06-2024, žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II. Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil z hlediska důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu problémy žalobce, kterému hrozí ze strany lichvářů ve Vietnamu, u kterých se zadlužil kvůli léčbě dcery. Jedná se o osoby, které by za lichvářství ve Vietnamu mohly být stíhány. Přítomnost žalobce ve Vietnamu je proto přímo ohrožuje, neboť je svědkem jejich trestné činnosti spáchané v ČR. Žalovaný podle žalobce zcela opomíjí fakt, že žalobce sám je v ČR a není zřejmé, jak by se měl domáhat ochrany u orgánů Vietnamu a teprve po neúspěšnosti této ochrany se vrátit do ČR a žádat o mezinárodní ochranu. Kromě toho žalovaný opomíjí, že pokud se žalobce vrátí do Vietnamu a bude se neúspěšně domáhat ochrany proti lichvářům u tamních orgánů veřejné moci, nastanou přesně ty důsledky, před kterými se chce azylem v ČR ochránit. Je tedy zřejmé, že se ve svém případě nemůže při ohrožení ze strany lichvářů obrátit na příslušné orgány Vietnamu bez toho, že by se sám ohrozil. Za této situace je závěr žalovaného, že žalobce se musí nejprve obrátit o ochranu na orgány Vietnamu nesprávný.
3. Žalovaný na str. 5 odkazuje na Informaci MZV ČR č.j. 100572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 01.02.2024 ze které má vyplývat, že orgány Vietnamu úvěry vybočující ze zákonných mezí a s tím související patologické jevy vnímají jako nežádoucí s tím, že k řešení mají vietnamské úřady k dispozici dostatečnou občanskoprávní a trestněprávní legislativu. Z toho žalovaný dovozuje, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Žalobce namítá, že uvedené úvahy jsou pouze teoretické a nezabývají se tím, jaká je skutečná možnost domáhat se účinně ochrany a svých práv pro oběti lichvy v praxi. Žalovaný opomíjí vysokou míru korupce ve Vietnamu, která mu musí být známa z vlastní činnosti. Přestože se příslušné orgány Vietnamu snaží korupci potírat, její míra je nesrovnatelně vyšší než v ČR. Právnímu zástupci žalobce je ze zastupování občanů VNM v obdobných věcech známo, že lichváři, u kterých se zadlužili, mají vždy krytí ze strany policie, takže možnost domáhat se ochrany je vyloučena. Naopak v případě informování policie se situace oběti lichvy výrazně zhorší. Většina žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou občany VNM a z Vietnamu uprchli před lichváři tuto situaci považují za všeobecně známou a v azylovém řízení ji nezmiňují, stejně jako to neučinil žalobce. Žalovanému musí být i z jeho praxe známo, že takových žadatelů o mezinárodní ochranu, jako je žalobce, je větší množství, a to, že se na ochranu před lichváři neobrací na příslušné orgány VNM, ale raději odchází do zahraničí, musí mít důvod v nějaké systémové nemožnosti domáhat se ochrany. Žalovaný však tuto svoji znalost, kterou musí mít k dispozici z jiných případů stejně jako právní zástupce, v napadeném rozhodnutí nezmiňuje a v rámci svých úvah ji nijak nehodnotí.
4. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů, protože se ve Vietnamu zadlužil z důvodu léčby dcery, která je nákladná a kterou i nadále zajišťoval z prostředků vydělaných prací v Evropské unii. Nemožnost zajistit léčbu dcery z prostředků, které je schopen vydělat ve Vietnamu, ale je schopen je vydělat pokud by mu byla udělena mezinárodní ochrana, by mohla být důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Z příjmů, které je schopen vydělat prací ve Vietnamu nemůže léčbu dcery zajistit. K tomu se žalovaný vyjádřil na str. 6 napadeného rozhodnutí tak, že žalobce tato tvrzení nijak verbálně ani písemně nerozvinul a do spisu nezaložil žádné lékařské zprávy nebo dokumenty o léčbě dcery. K tomu žalobce namítá, že pokud žalovaný považoval za nutné získat

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podrobnější informace, měl se žalobcem provést doplňující pohovor, popř. ho vyzvat k doložení dokumentů, které považoval za nezbytné.

5. Podle žalobce vzhledem k výše uvedenému mu měla být minimálně udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 zákona o azylu

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, případně zákona o azylu. Správní orgán s žalobními námitkami nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce uvedl a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci ve Vietnamu. K obavě žalobce z kriminálního jednání věřitelů, správní orgán konstatuje, že se jedná o hrozbu ze strany soukromých osob. Za této situace má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné vietnamské instituce. Co se týče jeho domněnky, že by se mu odpovídající pomoci nedostalo, žalovaný poukazuje na skutečnost, že se jmenovaný na vietnamské orgány obrátit ani nepokusil, nelze tedy s jistotou tvrdit, že by mu z jejich strany ochrana poskytnuta nebyla. Pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, tuto skutečnost by bylo možné považovat za azylově relevantní. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004, ve kterém je uvedeno: „Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno lada odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.“
7. K tvrzení žalobce, že by mohl splňovat podmínky pro udělení humanitárního azylu, správní orgán uvádí, že národní humanitární azyl je výjimečným institutem, který lze udělit v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje podmínky pro udělení azylu, avšak by bylo nehumánní mu azyl neudělit. Jedná se například o osoby s těžkým zdravotním postižením či omezením, nebo kteří pocházejí ze země, která byla zasažena přírodní nebo člověkem způsobenou katastrofou. Žalovaný neshledal, že by žalobci bylo nehumánní azyl neudělit. Žalobní argumentace není způsobila zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany

IV.

Posouzení věci soudem

8. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

11. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
12. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
13. Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, ust. § 14 a ust. § 14a) zák. o azylu. Soud má za to, že odůvodnění neudělení těchto forem mezinárodní ochrany je v napadeném rozhodnutí dostatečné, srozumitelné a logické a soud se s jeho závěry ztotožnil.
14. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR proto, že v ČR chce pracovat a vydělávat, aby mohl splatit dluh ve Vietnamu a má ve vlasti těžce nemocnou mladší dceru, pro kterou potřebuje finanční prostředky na její léčbu.
15. V pohovoru před správním orgánem uvedl, že se domnívá, že by ho věřitelé stíhali pro neplacení dluhů, protože si půjčil finance s vysokým úrokem od „černé společnosti", nenechali by ho v klidu žít a vymáhali by po něm peníze bitím. Sdělil také, že doposud žádné výhrůžky nenastaly. V Polsku pobýval vždy ve městě X, bydlel na ubytovně, pracoval na stavbě jako stavební dělník až do svého vycestování dne 15. 9. 2024 do ČR.
16. V písemném vyjádření žalobce uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů, neboť se ve Vietnamu zadlužil z důvodu léčby své dcery, která je nákladná a kterou zajišťoval z finančních prostředků vydělaných prací v Evropské unii. Z příjmů ve Vietnamu není schopen tuto léčbu financovat.
17. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.

18. Soud k žalobním námitkám uvádí, že se ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný zhodnotil, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.
19. Žalobce dále vyjadřuje obavu ze svých věřitelů v zemi původu, konkrétně z toho, že by ho mohli zbít. K tomuto soud sděluje, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
20. K tomu soud dále uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, a ani z tvrzení žalobce důvodnost takových obav nelze dovodit, neboť ten potvrdil, že dosud žádné konkrétní problémy s vyhrožováním ze strany věřitelů ani neměl, tudíž se ani dosud nepokoušel o pomoc v zemi původu na státní orgány požádat, pouze a priori tvrdí, že by mu adekvátní ochrana nebyla poskytnuta.
21. Dle názoru soudu za této situace obстоjí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze žalovaným opatřené informace o zemi původu: Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024 a Informace MZV ČR č. j. 100572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 2. 2024 k č. j. MV-3049-1/OAM-2024, půjčky, úvěry a lichva, z níž vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p. a. Úvěry „načerno¹“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ustanovení občanského zákoníku. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % p. a. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 99 % p. a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. Tyto podklady jsou součástí správního spisu.

22. Z výpovědi žalobce a ani z žaloby nevyplývá, že by se žalobce se svými problémy se soukromými osobami v zemi původu obrátil na příslušné státní orgány v zemi původu. Žádná skutečnost nenapovídá tomu, že by žalobci taková pomoc byla nedostupná, nebo dokonce byla odmítnuta.
23. Správní orgán dle názoru soudu také správně v napadeném rozhodnutí konstatoval k tvrzení žalobce, že ve Vietnamu nemůže vydělat na nákladnou léčbu dcery, kdežto v ČR ano, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy oprávním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Ekonomické problémy v zemi žadatelova původu tak nelze bez dalších okolností považovat za důvodné taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních udělení azylu dle tohoto ustanovení. Žádné takovéto okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly.
24. Tím, že se žalobce na příslušné orgány v zemi původu neobrátil a současně ani neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely, není možná aplikace § 12 zákona o azylu. V případě pronásledování žalobce ze strany věřitelů tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu nedůvodné.
25. Ohledně žádosti žalobce, aby jeho situace byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že „v průběhu pohovoru žalobce a poté i jeho právní zástupce ve svém vyjádření k pohovoru několikrát zmínili, že potřebuje finanční prostředky na léčbu mladší dcery ve Vietnamu, avšak nijak tuto skutečnost dále verbálně ani písemně nerozvinul a rovněž do správního spisu nedoplnil žádné aktuální lékařské zprávy nebo dokumenty, které by jeho prohlášení o nákladech léčby alespoň dokumentovalo. Pouhé prohlášení žadatele, potažmo právního zástupce, že žadatel se zadlužil z důvodu léčby dcery, která je nákladná, a kterou zajišťoval z prostředků vydělaných nelegální prací v Evropské unii, je z tohoto důvodu liché. Pokud jmenovaný odjel do Evropy za prací, měl k tomuto svému rozhodnutí uzpůsobit i své další aktivity, např. zřídit pracovní vízum, legalizovat svůj pobyt na českém území apod. Bez těchto legálních prostředků nemůže očekávat, že ČR bude posuzovat jeho situaci jinak, než jako ekonomickou migraci, která rozhodně nezakládá relevantní důvody udělení jakékoli formy azylu, tím spíše azylu humanitárního, na jehož udělení není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech důvodů, kvůli nimž jmenovaný požádal o udělení mezinárodní ochrany ČR konstatuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat za nikterak mimořádnou, nýbrž zcela běžnou. Zvýše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ rozhodně není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu. Správní orgán shrnuje, že humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný nezjistil zvláštní zřetele hodný

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

důvod pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.“

26. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
27. Soud dále uvádí, že ani okolnost, že okolnost, že žalobce je schopen vydělat na nákladnou léčbu dceru v ČR, kde aktuálně nesmí legálně pracovat pro absenci pracovního povolení, kdežto ve Vietnamu toto vydělat nedokáže, nepředstavuje situaci mimořádnou v tom smyslu, že by mohla naplnit důvod zvláštního zřetele hodný dle ust. § 14 zákona o azylu.
28. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce neměl v zemi původu žádné problémy zejména se státními orgány a těchto se ani v případě návratu do vlasti neobává. Skutečnost, že žalobce se cítí být ohrožen věřiteli, a okolnost, že v ČR je schopen žalobce vydělat větší částky než ve Vietnamu, které potřebuje na léčbu dcery, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu.
29. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
30. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 19. února 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.